

2020. augusztus

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Lehet, hogy kinevetsz – fordult jó barátjához egy volt osztálytársa, aki ismert orvos –, de most olyan elkeseredett és tanácstalan vagyok, mint annak idején, amikor a nyári táborban elvesztettem a bicskám. Tizenkét évesek voltunk, ez a „mindentudó” bicska igen nagy vágyam volt és az év végén megkaptam szüleimtől jó bizonyítványom jutalmaként. Büszkén az övemre akasztottam, így mentem a táborba is. Az egyik nagy számháború után vettem észre, hogy elveszett, a futkározás közben észre sem vettem, hogy az erdőben valahogy leesett az övemről. A táborba visszaérve kétségbeesetten láttam, hogy nincs meg a bicskám. Osztálytársaim, akiknek eddig hetykén mutogattam a csodabicskát kinevettek, gúnyosan mondogatták, hogy így jár, akinek egy ilyen bicska csak arra jó, hogy hengegjen vele. Emlékszel? Te voltál az egyetlen, aki biztatott: gyere, menjünk vissza az erdőbe, biztos megtaláljuk, keressük meg! Erre azonban a felügyelő tanárok nem adtak engedélyt, nem mehettünk egyedül az erdőbe sötétben. Ettől kezdve mindentől elment a kedvem, nem érdekelték a tábori programok, semmi sem tetszett, alig vártam, hogy hazamenjünk, de ha erre gondoltam, összeszorult a torkom, hogyan mondom ezt el a szüleimnek? Nagyon jól emlékszem – válaszolt a jó barát –, tényleg a padlón voltál. Hosszú idő telt bele, mire más, új, komolyabb célok kezdtek izgatni, lassan visszanyerted önbizalmadat és tettvágyadat. De mondd, mi történt, mi bánt most? Csak nincs valami baj? Az orvos lehajtott fejjel hosszú hallgatás után halkán csak ennyit mondott: elment, otthagyt. A jó barát szótlánul nézett rá, tudta, hogy a feleségéről beszél. Idióta vagyok – folytatta –, nem láttam, hogy mi zajlik őbenne. Ez a szakítás már régóta készülődött, de én észre sem vettem. Hét közben alig szóltunk egymáshoz, engem nem érdekelt, hogy hogyan telnek napjai, azt meg nem éreztem fontosnak, hogy megosszam vele gondjaimat, örömeimet, terveimet. A vasárnapokon pihenni akartam, minél kevesebbet kelljen beszélnem, csak magammal kelljen törődnöm. Mindezt ő szótlánul eltűrte, és most megelégette. Mondd, mit gondolsz, visszakaphatom még?

Az ember az egyedüli Isten képmására teremtett élőlény, aki képes arra, hogy megismerje és szeresse Teremtőjét. Isten úrrá tette az embert minden földi teremtmény fölött, hogy uralja és használja azokat. Nem magányosságra teremtette, kezdettől fogva "férfinak és nőnek teremtette" őket (Ter 1,27), kettőjük kapcsolata a személyes közösség ősfarmája. Az ember ugyanis ízig-vérig társas lény, és másokkal való kapcsolat nélkül képtelen élni és képességeit kifejleszteni. Isten látta, hogy "mindaz, amit alkotott, nagyon jó". (Ter 1,31) Isten, mindnyájunk gondviselő Atyja azt akarta, hogy az emberek egyetlen családot alkossanak és testvérek tekintsék egymást. Mindannyian Isten képére vannak teremtve, Ő "telepítette be az egy őstől származó emberiséggel az egész földet" (ApCsel 17,26), mindnyájan egy és ugyanazon célra vannak hivatva, ez a cél nem más, mint maga az Isten. Ezért az ember szíve nyugtalan, amíg Istennel nem találkozik.

Isten szabad akaratot, értelmet, sokoldalú képességeket adott az embernek. Öntudatra ébredése során előbb-utóbb minden emberben felmerül a kérdés: miért van a világon, képes-e véghezvinni valamit, ami igazán jelentős, amiért érdemes lesz élnie? Sokan évek múlva visszanézve nem értik, hogy miért estek szét a kapcsolataik és miért érzik olyan üresnek magukat, pedig elérték azt, amit célul tűztek ki. Sok célról akkor derül ki, hogy üres, amikor már éveket áldoztak a hajszolásukra. Modern társadalmunkban az emberek sok célt kergetnek, azt gondolva, hogy elérve ezeket a

célokat, boldogok lesznek. Ilyen célok lehetnek az üzleti sikerek, a gazdagság, jó kapcsolatok, a szex, a szórakozás, a sport, stb. Mikor aztán elérték a gazdagságot, kapcsolatokat vagy a gyönyört, rádöbbennek, hogy nagy úr van bennük, olyan ürességet éreznek, amit semmi sem tudott kitölteni.

Idézzétek fel fiatal éveitek útkeresését! Mi segített abban, hogy megtaláljátok életetek célját, értelmét?

Erről olvasunk a Prédikátor könyvében is. Mérhetetlen gazdagsága volt, bölcsebb és nagyobb tudású volt, mint országában bárki, volt több száz asszonya, palotái és kertjei, a legjobb ételeket és borokat, valamint a szórakozás minden létező formáját élvezte. Megkapta, amit csak a szíve kívánt, de belátta: "Hiábavaló! Hiábavaló! Teljesen hiábavaló! Minden csak hiábavalóság. Az olyan élet, ami csak abból áll, amit a szemünkkel látunk, vagy az érzékszerveinkkel tapasztalunk, hiábavalóság! Isten olyasmire teremtett minket, ami túl van azon, amit itt- és-most tudunk átélni. Isten szívünkbe ültette az örökkévalóság utáni vágyat, ezért az „itt- és-most” nem elégíthet ki minket.

Modern világunkban a technikai eszközök állandó újdonsága, az utazások bővölete, a fogyasztásra felkínált árucikkek sokasága, a ránk zúduló információ tömeg megakadályozza, hogy meghalljuk Isten hangját. Mindent betöltenek a szavak, a felszínes élvezetek és az egyre gyorsuló világ zaja. Nem az öröm uralkodik, hanem a kielégítlenségtől szenvedő emberek kesergése, akik nem tudják, miért élnek. Tévelygésük közben súlyos kísértésektől gyötörve eljutnak a szakadék szélére, a teljes elhagyatottság mély völgyébe, vagy a magányos csúcsra, ahol teljesen magára hagyottnak érzik magukat. Engedjük, hogy a világ zaja ellenére elérjen minket az Úr hívó szava, engedjük, hogy a Szentlélek átalakítson és megújítson, mert küldetésünk van: Isten életünkkel akar üzenni a világnak. Az Úr teljességre viszi küldetésünket tévedéseink és negatív pillanataink ellenére, ha nem hagyjuk el a szeretet útját, és élünk a szentségek nyújtotta kegyelmekkel. (vö. Gaudete et Exsultate 29).

Hogyan tudod gyerekeidet megóvni világ „rozsdának és molyrágásnak kitett” álértékei (I. Mt 6,19-21) előtti behódolástól? Hogyan tudsz segítségre lenni igazi élethivatásuk megtalálásában?

A keresztség a hívőket arra rendeli, hogy miután Isten fiaivá újjászülettek, az emberek előtt vallják meg a hitet. A bérnálás szentségével a Szentlélek különleges ereje tölti el őket, hogy Krisztus igazi tanúként szavukkal és életmódjukkal terjesszék és védelmezzék a hitet. Amikor részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, az egész keresztény élet forrásában és csúcspontjában, isteni Áldozatot ajánlanak föl Istennek, s vele együtt önmagukat; mind a följajánlással, mind a szentáldozással mindenki részt vesz a liturgikus cselekményben. Akik Krisztus testével táplálkoznak a szentáldozásban, kézzelfogható módon mutatják meg Isten népének egységét, melyet ez a fölséges szentség jól jelez és csodálatosan meg is valósít. Akik a bűnbánat szentségéhez járulnak, azok Istent sértő bűneikre Isten irgalmas bocsánatát kapják meg. Egyszersmind kibékülnek az Egyházzal, melyet megsebeztek bűnükkel, s mely szeretetével, példájával és imájával közreműködik megtérésükben. A keresztény hitvesek a házasság szentségének erejével részesednek Krisztus és az Egyház egységének és termékeny szeretetének misztériumában, és azt meg is jelenítik (vö. Ef 5,32). Isten népén belül egyedülálló élethivatást kaptak ajándékkul, hogy a gyermekek elfogadásában és nevelésében kölcsönösen segítsék egymást (vö. 1Kor 7,7). Mert a házasságból ered a család, melyben megszületnek az emberi társadalom új polgárai, akiket a keresztségben a Szentlélek kegyelme Isten gyermekeivé tesz, hogy Isten népe a századok folyamán fönmaradjon. Ebben a család-egyházban a szülők gyermekeik első hithirdetői, szavukkal és példájukkal ápolják mindegyikük sajátos hivatását, különös gonddal pedig a papi hivatást.

„A szeretet magába zárja az összes hivatást; a szeretet minden, s magába foglal minden időt és minden helyet, egyszóval a szeretet örök.” (Lisieux-i Szent Teréz) Ily sok és ennyire üdvösséges segítség birtokában a Krisztus-hívők, bármely állapotban éljenek is, az Úrtól arra kapnak meghívást, hogy ki-ki a maga útján olyan tökéletes legyen, amilyen tökéletes maga az Atya. (vö. LG 11).

Tudod – mondta a jó barát –, életünk folyása állandóan a szokványos és a különleges, a szomorúság és az öröm, a kudarc és a siker között ingadozik. Életünk útján haladva előbb utóbb mindnyájunkban felmerül a kérdés: milyen az életünk? Szokványos vagy különleges, szomorú vagy örömteli, kudarcos vagy sikeres? Aki kitér a válaszadás elől, nem látja élete célját, értelmét. A kudarc nem csupán ok arra, hogy szégyelljük magunkat, hanem esély életünk kisebb-nagyobb önáltatásainak felfedezésére. Nézzünk őszintén szembe önmagunkkal, hibáinkkal, és kérjük Isten áldását az újrakezdéshez. Hazafelé menet betérek a templomba és három mécsest gyűjtök meg a lourdesi Szűzanya szobra előtt: egyet érted, egyet a feleségedért és egyet a házasságotokért.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke